

ROMÂNIA
TRIBUNALUL ILFOV
SECȚIA CIVILĂ
DECIZIA CIVILĂ nr.: 91A
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 18.09.2012
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE EVELINA MIRELA OPRINA
JUDECĂTOR LAURA CRISTINA CARCIA
GREFIER TEODOR STĂNILĂ

Pe rol se află soluționarea apelului civil formulat de apelantul **TRUICĂ REMUS** împotriva sentinței civile nr. 5348/24.10.2011 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 6257/94/2011 în contradictoriu cu intimata **TRUICĂ IOANA - IRINA** și autoritățile tutelare **AUTORITATEA TUTELARĂ DIN CADRUL PRIMĂRIEI SNAGOV** și **AUTORITATEA TUTELARĂ DIN CADRUL PRIMĂRIEI SECTOR 1 BUCUREȘTI**, având ca obiect *divorț cu copii*.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns apelantul, personal și asistat de avocat Modan Janette Raluca, care depune împuternicire avocațială la dosarul cauzei și intimata, prin avocat Manarean Cristian, cu împuternicire avocațială la fila 22 din dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează faptul că SCA „Stoica și Asociații” a depus la dosarul cauzei o cerere prin care învederează încetarea mandatului de reprezentare în cauză, după care:

Instanța procedează la legitimarea apelantului Truică Remus cu CI seria PC nr. 380517 și CNP 1700710463013.

Nemaifiind cereri prelabile de formulat din partea părților, instanța pune în discuția părților admisibilitatea prezentei căi de atac, față de dispozițiile art. 158 alin. 3 Cod procedură civilă.

Apelantul, prin avocat, solicită instanței respingerea excepției, învederând faptul că orice parte are dreptul la măcar o cale de atac, altfel încălcându-se prevederile Tratatului de Aderare.

Intimata, prin avocat, solicită instanței admiterea excepției invocate.

Apelantul, prin avocat, arată că dacă nu există posibilitatea niciunei căi de atac, înseamnă că se refuză judecarea, de către instanțele române, a unui litigiu între cetățeni români. Apreciază că în prezenta cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 158 alin. 3 Cod procedură civilă, instanța română fiind competentă să soluționeze cauza, față de cetățenia părților.

Intimata, prin avocat, arată că, având în vedere elementul de extraneitate, Regulamentul CE nr. 2201/2003 nu menționează ce se întâmplă în cazul în care o instanță își declină competența, devenind astfel incidente dispozițiile interne de drept comun. În acest sens, solicită instanței admiterea excepției.

Instanța reține cauza în vederea soluționării excepției inadmisibilității căii de atac.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra apelului civil de fata, instanța constata următoarele:

Prin sentința civilă nr. 5348 din data de 24.10.2011, Judecătoria Buftea a admis excepția necompetenței generale a instanțelor române și a respins acțiunea principală formulată de reclamantul Truică Remus și cererea reconvențională formulată de pârâta Truică Ioana Irina, ca inadmisibile.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Buftea la data de 10.06.2011 sub nr. 6257/94/2011

reclamantul Truică Remus in contradictoriu cu pârâta Truică Ioana Irina a solicitat desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a pârâtei, revenirea acesteia la numele avut anterior căsătoriei, încredințarea spre creștere și educare a minorelor Truică Natalia Irina și Truică Maria Raluca, ambele născute la data de 25.07.2004, fără obligarea paratei la plata pensiei de întreținere.

In fapt, reclamantul a arătat că soții s-au căsătorit la data de 9 februarie 2002, iar din căsnicie au rezultat doi copii minori. A precizat că in prezent relațiile de familie sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă din culpa exclusivă a paratei care și-a neglijat familia și a avut o relație extraconjugala cu numitul Jamel Rehab Bekouche, cunoscut ca fiind consumator de droguri.

Cu privire la competența Judecătorei Buftea de a soluționa prezenta acțiune de divorț, reclamantul a arătat că împreună cu soția au locuit din anul 2003 în Snagov, acesta constituind ultimul domiciliu comun potrivit accepțiunii art. 607 teza I Cod procedură civilă.

Reclamantul și-a argumentat solicitarea de a-i fi încredințate minorele prin aceea că dispune de toate condițiile materiale pentru a le asigura creșterea și educarea, iar copiii sunt atașați afectiv de tata.

In drept, cererea legal timbrata a fost întemeiată pe dispozițiile art. 37 alin. 2 lit. b, art. 40 alin. 3 și art. 42 din Codul familiei.

In susținere au fost depuse înscrisuri.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a invocat excepțiile necompetenței teritoriale a Judecătorei Buftea și necompetenței generale a instanțelor române, iar, pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Pârâta a arătat că a promovat în Republica Franceză - Tribunalul de Mare Instanță din Basse-Terre o cerere de divorț și încredințare a minorelor, ce a fost soluționată prin pronunțarea la data de 27.06.2011 a unei hotărâri denumită Ordonanță de neconciliere prin care au fost tranșate o serie de chestiuni prealabile, relevant fiind în speță, că instanța franceză s-a declarat competentă să soluționeze toate capetele de cerere (divorț, încredințare minori, partaj) ținând cont de faptul că reședința obișnuită a soților este în Saint - Martin, atrăgând astfel incidența Regulamentului CE nr. 2201/2003. A mai precizat că aceeași instanță a stabilit reședința provizorie a copiilor la mamă, cu drept de vizitare pentru tată.

Raportat la aceasta situație de fapt, pârâta a invocat necompetența generală a instanțelor din România întemeiată pe dispozițiile art. 148 alin. 2 din Constituția României, art. 8, art. 12 alin. 1, art. 19 alin. 1 și 3, precum și art. 21 alin. 1 din Regulamentul CE nr. 2203/2003. A susținut că instanța franceza a fost sesizata cu cererea de divorț și încredințare a minorilor la data de 06.07.2011, in timp ce instanța română a fost investită de reclamant cu divorțul abia la data de 10.07.2011, iar, in condițiile in care prima instanță s-a declarat deja competentă să soluționeze divorțul, cea de-a doua instanță investită își va declina competența in favoarea primei. Aceasta in condițiile in care temeinicia hotărârii instanței franceze poate fi verificată doar in căile de atac prevăzute de legea franceză, iar instanța română este ținută de respectarea dispozițiilor art. 21 alin. 1 din Regulament.

In privința necompetenței teritoriale a Judecătorei Buftea și declinarea cauzei la Judecătoria Sectorului 1 București s-a arătat că instanța competentă este cea de la domiciliul paratei, întrucât soții nu au avut un domiciliu comun, iar reclamantul, astfel cum a afirmat, este rezident in statul Monaco și are domiciliul in fapt in comuna Snagov.

În susținere pârâtă a depus înscrisuri.

Pe cale reconvențională, parata-reclamant Truică Ioana Irina a solicitat desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a reclamantului-parat datorita relațiilor sale extraconjugale, unele dintre ele fiind de notorietate, încredințarea minorelor către mama cu obligarea reclamantului-parat la plata unei pensii de întreținere in cuantum de 1/3 din veniturile nete realizate.

Conform art. 137 alin. 1 Cod procedură civilă, instanța de fond s-a pronunțat cu prioritate asupra excepțiilor care fac de prisos cercetarea fondului și le-a analizat în ordinea în care au fost discutate în ședință publica din 24.10.2011.

Astfel, în privința excepției necompetenței generale a instanțelor române invocată de pârâtă și întemeiată pe dispozițiile art. 148 alin. 2 din Constituția României, art. 8, art. 12 alin. 1, art. 19 alin. 2 și 3 și art. 21 alin. 1 din Regulamentul CE nr. 2203/2003, instanța de fond a apreciat-o ca fiind întemeiată și a admis-o pentru următoarele considerente:

În fapt, prin Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011, Tribunalul din Basse - Terre, instanță investită de pârâtă cu acțiunea de divorț, a stabilit, pe lângă competența sa în privința soluționării tuturor capetelor de cerere, măsuri provizorii, executorii în privința răspunderii părintești, în sensul fixării provizorii a reședinței minorilor la mamă, în Saint Martin și stabilirii unui program de vizitare tatălui.

În privința competenței sale, instanța franceză a constatat că la momentul aprecierii asupra competenței - 10.06.2011, reședința stabilă a soților Truică era la Saint-Martin, fapt ce a atras incidența dispozițiilor art.3 și 8 din Regulamentul CE nr. 2201/2003 (Bruxelles II bis), astfel că judecătorul de cauze familiale din Basse-Terre s-a declarat competent pentru a recunoaște desfacerea uniunii soților și responsabilitatea părintească a acestora în privința celor două fiice, Natalia-Irina și Maria-Raluca.

Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011 de Tribunalul din Basse - Terre este recunoscută în România, ca stat membru al Uniunii Europene, în temeiul art. 21 din Constituție, precum și a dispozițiilor Regulamentului CE nr. 2201/2003.

Executarea acestei hotărâri a fost încuviințată în parte prin sentința civilă nr. 1419/06.09.2011 pronunțată de Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă în dosarul nr. 5648/3/2011 (certificat de pe minută - fila 66).

A mai reținut instanța de fond că, după data de 06.07.2011, tatăl a revenit împreună cu cele două fiice în România în cadrul programului de legături personale stabilit; ulterior, acesta a refuzat să înapoieze copiii mamei, obținând și suspendarea provizorie a executării sentinței civile nr. 1419/06.09.2011 (încheiere pronunțată la data de 09.09.2011 în dosarul nr. 7924/2/2011 de Curtea de Apel București - Secția a-III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie - fila 67); fetele au continuat să locuiască cu tatăl în imobilul din comuna Snagov, jud. Ilfov și au fost înscrise la o școală generală din București (dovezi școlarizare minore).

Din actele de identitate ale părinților reiese că reclamantul are domiciliul în Monaco iar reședința, începând cu data de 05.09.2011 - data eliberării cărții provizorii de identitate - în localitatea Snagov, jud. Ilfov (fila 57), în timp ce pârâta are domiciliu legal în Sectorul 1 București (fila 10).

În condițiile în care soții de comun acord, s-au mutat împreună cu fetele în luna august 2010 în insula Saint-Martin, iar reîntoarcerea lor în România, din luna iulie 2011, s-a datorat doar refuzului reclamantului de a înapoia pârâtei copiii, lucru ce a generat mai multe procese înregistrate între părți pe rolul instanțelor române, s-a apreciat că nu au operat schimbări de natură a determina instanța să constate o altă reședință obișnuită a soților, diferită de cea reținută de Tribunalul din Basse - Terre în baza art. 3 din Regulament.

Instanța de fond a apreciat ca neîntemeiate susținerile reclamantului în sensul că prima instanță investită a fost cea română prin cererea înregistrată la data de 10.06.2011 ora 12,15, întrucât, astfel cum s-a reținut, instanța franceză și-a stabilit prima competența de soluționare a divorțului părților, prin hotărârea pronunțată la data de 27.06.2011.

Nu sunt relevante nici înscrisurile depuse de reclamant în susținerea faptului că ultimul domiciliu comun al soților a fost în comuna Snagov, localitate unde reclamantul ar fi continuat să locuiască și după separarea în fapt din august 2010, deoarece facturile emise pentru utilitățile (gaze, telefonie fixă) aferente imobilului din str. Florilor nr. 154, Snagov nu fac dovada că reclamantul a locuit efectiv la aceasta adresă în intervalul analizat. Mai mult, reclamantul și-a stabilit reședința în imobilul din Snagov după data introducerii prezentei acțiuni de divorț.

Ca atare, instanța de fond a constatat că sunt incidente în speța dispozițiile art. 3 lit. a din Regulamentul (CE) nr. 221/2003, prima situație - reședința obișnuită a soților Truică la data de 10.06.2011 era în Saint-Martin, iar prin Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011, Tribunalul din Basse - Terre s-a declarat competent pentru a recunoaște

desfacerea uniunii soților și responsabilitatea părintească a acestora în privința celor două fiice, Natalia-Irina și Maria-Raluca.

Instanța de fond a interpretat dispozițiile art. 19 alin. 3 din Regulament în sensul că reclamantul are posibilitatea de a intenta acțiunea de divorț la prima instanță sesizată, cea franceză, deoarece, pe de o parte, normele procesuale române nu reglementează situația declinării competenței la o instanță din afara sistemului judiciar român, iar, pe de altă parte, la instanța franceză s-a deschis o procedură prealabilă divorțului, nefiind investită propriu-zis cu o cerere de divorț. Acest ultim aspect reiese din menționarea în cuprinsul Ordonanței de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011, a dispozițiilor art. 1113 din noul cod de procedura civilă, respectiv: „În cele trei luni de la pronunțarea ordonanței, numai soțul care a prezentat cererea inițială poate cere divorțul. În cazul reconcilierii soților sau dacă cererea nu a fost introdusă în cele trei luni de la pronunțarea ordonanței, toate dispozițiile sunt caduce, inclusiv autorizarea de atribuire”.

Ca atare, nu au fost primite nici susținerile reclamantului în sensul că excepția invocată de parata ar trebui calificată ca fiind o litispendență și s-ar impune înaintarea prezentului dosar instanței de pe insula Saint Martin.

Constând că reședința soților la momentul formulării acțiunii de divorț a atras incidența dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 iar Tribunalul din Basse - Terre și-a stabilit deja competența de soluționare a divorțului inițiat de parata Trucă Ioana Irina, instanța de fond a admis excepția necompetenței generale a instanțelor române și a respins atât acțiunea principală, cât și cererea reconvențională ca inadmisibile.

Având în vedere soluția reținută pe prima excepție, instanța de fond a apreciat ca fiind de prisos și nu a mai analizat excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei Buftea invocată de pârâtă.

Împotriva acestei hotărâri, apelantul - reclamant a formulat **apel**, înregistrat pe rolul Tribunalului Ilfov - Secția Civilă, la data de 07.02.2012.

În susținerea cererii, apelantul a arătat că la data de 10 iunie 2011, orele 12.15, reclamantul Trucă Remus a înregistrat pe rolul Judecătoriei Buftea cererea de desfacere a căsătoriei de soția sa, Trucă Ioana - Irina, din culpa exclusivă a pârâtei, în temeiul dispozițiilor art. 37 alin. (2) lit. b), art. 40 alin. (3) și art. 42 din Codul familiei, coroborate cu dispozițiile art. 607 alin. 1 din Codul de procedură civilă. Dosarul a fost înregistrat sub nr. 6257/94/2011. La data de 10 iunie 2011, pârâta Trucă Ioana - Irina a sesizat instanța din Terres Basses, Insula Saint Martin, cu o cerere de divorț, pe care și-a întemeiat-o pe dispozițiile art. 251 din Codul Civil francez. Astfel, potrivit legislației franceze, divorțul în acest sistem jurisdicțional ia forma unei proceduri complexe, desfacerea judiciară a căsătoriei fiind precedată de o procedură prealabilă de conciliere, care are, de asemenea, caracter contencios. Dosarul de divorț a fost înregistrat sub nr. 11/00590. La data de 27 iunie 2011, judecătorul pentru cauze de minori și familie din Terres Basses, Insula Saint Martin, a pronunțat o Ordonanță de non - conciliere, prin care a constatat refuzul reclamantei Trucă Irina - Ioana de a se continua căsătoria încheiată cu soțul său, Trucă Remus. De asemenea, deși pârâtul Trucă Remus a contestat acest aspect, instanța de pe Insula Saint Martin și-a reținut competența de soluționare a cererii de divorț, însă a constatat că legea aplicabilă este legea română, legea franceză fiind incidentă numai pe aspectele procedurale. Judecătorul din Saint Martin a stabilit, prin ordonanța pronunțată în data de 27 iunie 2011 anumite măsuri cu caracter provizoriu și anume acelea că a stabilit temporar ca fiicele minore ale cuplului, Trucă Maria - Raluca și Trucă Natalia - Irina să locuiască alături de mamă, menționând expres că autoritatea părintească este exercitată în mod solidar de ambii părinți.

A mai arătat apelantul că, prin sentința civilă nr. 5348/24.10.2011 pronunțată de Judecătoria Buftea, instanța română a admis excepția necompetenței generale a instanțelor române invocată de pârâta Trucă Ioana - Irina, cu motivarea că, de vreme ce instanța insulară ar fi fost prima instanță sesizată, aceasta rămâne competentă să soluționeze pricina.

Asupra soluției Judecătoriei Buftea, apelantul a arătat că instanța de judecată a admis în mod greșit excepția necompetenței generale a instanțelor române întemeiată pe dispozițiile din Regulamentul nr. 2201/2003, însușindu-și în mod eronat punctul de vedere

al pârâtei. În motivarea excepției, pârâta - intimată a susținut că instanța din Basse Terre, insula Saint Martin este cea dintâi sesizată instanță, la data de 6.07.2011, în vreme ce reclamantul ar fi sesizat instanța română 4 zile mai târziu, respectiv la data de 10.07.2011. A mai susținut pârâta că, față de aceste împrejurări, potrivit art. 19 alin. 1 din Regulamentul CE nr. 2201/2003, Judecătoria Buftea, ca instanță sesizată ulterior sesizării instanței insulare, ar trebui să-și decline competența în favoarea instanței din insula Saint Martin sau cel puțin să suspende soluționarea cauzei până la o soluție definitivă pronunțată de instanța franceză.

Față de excepția invocată de intimată în fața instanței de fond, apelantul a arătat că necompetența generală a instanțelor române intervine, așa cum s-a arătat în literatura de specialitate, atunci când competența de soluționare a litigiului respectiv aparține unei alte jurisdicții, fie o jurisdicție din afara sistemului instanțelor judecătorești, cum este cazul Curții Constituționale, Direcției Generale de Asistență și Protecția Copilului, etc., fie unei instanțe din alt stat, or în speță nu ne aflăm în niciuna din aceste situații, instanța română fiind sesizată cu un litigiu între doi cetățeni români, care este de competența unei instanțe judecătorești și cu privire la un act de stare civilă încheiat în România. În acest sens, apelantul a arătat că, atât el, cât și pârâta sunt cetățeni români, cetățenie pe care au dobândit-o prin naștere și pe care nu au pierdut-o niciodată. În aceste condiții minorele Truică Natalia-Irina și Truică Maria-Raluca sunt de asemenea cetățeni români, prin naștere, în condițiile art. 5 din Legea nr. 21/1991. Căsătoria dintre Truică Remus și Truică Ioana-Irina s-a încheiat la data de 9 februarie 2002 în București, Sectorul 1. La data de 25 iulie 2004, în București, sectorul 5, s-au născut fiicele lor gemene Truică Maria-Raluca și Truică Natalia-Irina. Începând cu anul 2003, familia a locuit neîntrerupt la locuința familiei din comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154, județ Ilfov, România. În consecință, ultimul domiciliu în fapt al soților, anterior părăsirii acestuia de către pârâtă, a fost în comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154, jud. Ilfov, România, iar apelantul locuiește și în prezent la această adresă, împreună cu fetițele. În consecință, apelantul a considerat că este vorba de un litigiu de competența instanțelor judecătorești române, în realitate, problema ridicată de pârâtă în motivarea acestei excepții neținând de competența generală a instanțelor judecătorești, ci de litispendență.

Referitor la excepția de litispendență, apelantul a arătat că, în speță, nu există litispendență între cererea de divorț formulată de reclamant și înregistrată pe rolul Judecătoriei Buftea sub nr. 6257/94/2011 și cererea adresată de soția sa instanței din Saint Martin, în primul rând, hotărârea invocată reprezentând o ordonanță privind lipsa concilierii pronunțată de instanța franceză, prin care judecătorul a autorizat părțile să introducă în instanță, în cele trei luni de la pronunțarea ordonanței cererea de divorț, în caz contrar ordonanța urmând să devină caducă. Apelantul a sesizat Judecătoria Buftea cu cererea de desfacere a căsătoriei sale încheiate cu pârâta Truică Irina, la data de 10.06.2011, în consecință, nu este vorba de o identitate de obiect și cauză între cele două proceduri. În al doilea rând, a arătat apelantul că, potrivit Adresei nr. 103 C/6.07.2011 eliberate de judecătorul delegat la Biroul de Informații și Relații cu Publicul din cadrul Judecătoriei Buftea, în urma verificărilor efectuate în sistemul informatic ECRIS, rezultă că dosarul nr. 6257/94/2011 a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei Buftea la data de 10.06.2011, la orele 12.15, iar nu în data de 10.07.2011 cum greșit a afirmat pârâta - intimată. Intimata Truică Ioana - Irina susține fără niciun suport probator că ar fi sesizat instanța din Saint Martin la data de 06.06. 011, fiind contrazisă chiar de ordonanța de neconciliere în raport de care susține că instanța română ar fi necompetentă general să soluționeze prezenta cerere de desfacere a căsătoriei, în condițiile în care chiar în ordonanța de neconciliere se reține că judecătorul francez a fost sesizat la data de 10 iunie 2011, orice susținere a părților contrară acestei constatări trebuind înlăturată.

Apelantul a mai considerat că instanțele române au competență generală să soluționeze procesul de divorț. În susținerea afirmației, apelantul a arătat că sediul materiei se regăsește în Regulamentul CE nr. 2201/2003 - Bruxelles 2 bis, în ceea ce privește competența de fond, articolul 3 stabilește două criterii alternative în raport de care se apreciază competența de fond a instanței sesizate, acestea fiind cetățenia (art. 3 alin. 1, lit. b.) și reședința (art. 3 alin. 1, lit. a.) în condițiile restrictive ale încadrării într-una dintre

situațiile prevăzute de acest din urmă text de lege. Or, din interpretarea gramaticală a articolului 3 din Regulament și din jurisprudența instanțelor române, în mod neîndoielnic instanța sesizată este competentă în măsura în care este îndeplinit cel puțin unul dintre criteriile prevăzute în mod alternativ de către Regulament. Având în vedere formularea textului (conjuncția adversativă sau) rezultă că este vorba de criterii alternative, iar nu cumulative. Astfel, îndeplinirea criteriului alternativ al cetățeniei comune este necesar și suficient pentru constatarea competenței jurisdicționale a instanțelor române și, pe cale de consecință, pentru respingerea ca nefondată a excepției invocate de către pârâtă în acest sens. De asemenea, stabilirea reședinței obișnuite reprezintă o chestiune de fapt, așa cum a statuat Curtea de Apel București în jurisprudența sa și cum rezultă din probele administrate în cauză, reședința obișnuită fiind locul unde se află centrul de interese al familiei. În speță, nu este niciun dubiu că centrul de interese al familiei Truică este în România, dovadă că atât Remus Truică, cât și Ioana Irina Truică sunt acționari sau asociați în mai multe societăți cu sediul în România și nu desfășoară nicio activitate lucrativă în Caraibe, acolo doar cumpărând o casă de vacanță, din înscrisurile depuse la dosar emise de ONRC, rezultând că inclusiv pârâta figurează în societăți comerciale din România. De altfel, chiar în ordonanța de neconciliere invocată de petenta Truică Ioana - Irina se reține de către judecător că „locuința familială este în România și familiile și principalele interese financiare ale soților sunt în România”. De asemenea, din exprimarea neîndoielnică a textului Regulamentului, este necesar ca ambii soți să aibă reședința obișnuită într-un anumit stat membru pentru ca instanțele acestuia să devină competente conform acestei ipoteze, apelantul nestabilindu-și niciodată reședința obișnuită în insula Saint Martin.

Cu privire la netemeinicia excepției, apelantul a arătat că, în primul rând, instanțele române sunt competente să soluționeze prezenta cauză în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. (b) din Regulament, soții fiind cetățeni români. Întrucât criteriile de stabilire a competenței prevăzute de art. 3 din Regulament sunt alternative, îndeplinirea criteriului cetățeniei comune a soților este nu doar necesar, dar și suficient pentru determinarea competenței jurisdicționale a instanțelor române și respingerea ca nefondată a excepției invocate de către pârâtă. În al doilea rând, din verificarea criteriului reședinței obișnuite a unuia sau a ambilor soți, în multiplele ipoteze prevăzute de art. 3 alin. (1) lit. (a) din Regulament, se observă că și în această situație, competența jurisdicțională revine tot instanțelor române. În al treilea rând, chiar dacă oricare dintre ipotezele art. 3 alin. (1) lit. (a) din Regulament ar putea atrage și competența unei alte jurisdicții dintr-un alt stat membru, acest fapt nu impiedică sub nicio formă asupra competenței instanței române, care are obligația exclusivă a verificării propriei competențe și nu a tuturor competențelor posibile.

În ședința publică de la termenul din 20.03.2012, apelantul a depus la dosarul cauzei o completare la motivele de apel, prin care a dezvoltat motivele prezentate în cererea de apel. De asemenea, apelantul a depus la dosar un set de înscrisuri (filele 29-145).

Intimata, legal citată, nu a formulat întâmpinare.

La termenul din data de 18.09.2012, instanța, din oficiu, a invocat excepția inadmisibilității căii de atac.

Analizând apelul civil de față prin raportare la excepția inadmisibilității căii de atac, tribunalul constată următoarele:

În conformitate cu prevederile art. 158 alin. 3 Cod procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, dacă instanța se declară incompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac.

Potrivit art. XXII alin. 2 din Legea nr. 202/2010, dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă se aplică numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începând, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.

Raportând aceste dispoziții legale la situația dedusă judecății, se reține că cererea de chemare în judecată având ca obiect desfacerea căsătoriei dintre părți și încredințarea spre creștere și educare a copiilor minori rezultați din căsătorie a fost formulată la data de

10.06.2011, așadar, ulterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010, respectiv 26.11.2010.

Deși s-ar părea că norma de procedură înscrisă în art. 158 alin. 3 Cod procedură civilă care exclude de la orice cale de atac hotărârea prin care instanța se declară incompetentă este aplicabilă numai atunci când, după admiterea excepției de incompetență se dispune declinarea, soluția trebuie să fie aceeași și atunci când, urmare a stabilirii incompetenței generale, determinată de faptul că cererea trebuie să fie soluționată de o instanță dintr-un alt stat, în condițiile art. 157 alin. 1 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, este respinsă ca inadmisibilă. Și aceasta deoarece, după modificare, art. 158 alin. 3 Cod procedură civilă nu se mai referă la „hotărârea de declinare” la a cărei rămânere irevocabilă dosarul era trimis organului judiciar considerat competent.

Împrejurarea că, în actuala reglementare, art. 158 alin. 3 Cod procedură civilă vizează trimiterea dosarului instanței sau organului cu activitate jurisdicțională competent, fără vreo distincție asupra felului soluției date în urma declarării incompetenței, nu ar putea să ducă la concluzia că, atunci când instanța respinge cererea ca inadmisibilă pentru că nu este de competența instanțelor române, hotărârea ar putea fi supusă căilor de atac. Precizarea privitoare la trimiterea dosarului a fost necesară pentru a sublinia faptul că dosarul se trimite *în caz de declinare*, iar trimiterea se face de îndată.

Pe de altă parte, trebuie avut în vedere că, în caz de litispendență internațională decurgând din introducerea de cereri având același obiect, aceeași cauză și între aceleași părți înaintea unor instanțe din state membre diferite, art. 19 alin. 3 din Regulamentul CE nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești prevede posibilitatea pe care o are cea de-a doua instanță judecătorească dintr-un stat membru de a declina în favoarea instanței dintr-un alt stat membru, prima sesizată, și a cărei competență a fost stabilită, cererea de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei între aceleași părți ori, după caz, cererea referitoare la răspunderea părintească privind un copil, având același obiect și aceeași cauză, fiind menționat în teza a doua a alin. 3 că, într-un asemenea caz, *partea care a introdus acțiunea la instanța sesizată în al doilea rând poate intenta respectiva acțiune la prima instanță sesizată.*

Prin urmare, în opinia tribunalului, orice hotărâre prin care instanța stabilește că nu are competența generală, materială sau teritorială de judecare a unei cereri nu este supusă vreunei căi de atac, indiferent de soluția dată după admiterea excepției de incompetență: declinare de competență sau respingerea cererii ca inadmisibilă.

Pe cale de consecință, constatând că legiuitorul a suprimat orice cale de atac împotriva hotărârilor de declinare a competenței de soluționare a cauzelor începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 202/2010, tribunalul reține că apelantul nu are la îndemână mijlocul procedural al apelului de care a înțeles să uzeze, motiv pentru care apreciază întemeiată excepția inadmisibilității apelului, urmând să o admită și, în temeiul art. 296 Cod procedură civilă, să respingă apelul în consecință.

PENTRU ACESTE MOTIVE IN NUMELE LEGII DECIDE

Admite excepția inadmisibilității apelului.

Respinge apelul formulat de apelantul **TRUCĂ REMUS**, cu domiciliul în comuna Snagov, sat Snagov, _____ jud. Ilfov împotriva sentinței civile nr. 5348/24.10.2011 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 6257/94/2011 în contradictoriu cu intimata **TRUCĂ IOANA - IRINA**, cu domiciliul în București, str. _____ sector 1 și cu domiciliul procesual ales la S.C.A. „Zamfirescu, Racoti, Predoiu” din București, sector 2, str. Plantelor nr. 12 și autoritățile tutelare **AUTORITATEA TUTELARĂ DIN CADRUL PRIMĂRIEI SNAGOV**, cu sediul în com.

Snagov, jud. Ilfov, sat Ghermănești, șos. Ghermănești nr. 49 și **AUTORITATEA TUTELARĂ DIN CADRUL PRIMĂRIEI SECTOR 1 BUCUREȘTI**, cu sediul în București, sector 1, șos. București - Ploiești nr. 9-13, ca inadmisibil.

Cu recurs în 30 de zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi, 18.09.2012.

PREȘEDINTE
Evelina Mirela Oprina

JUDECĂTOR
Laura Cristina Carcia

GREFIER
Teodor Stănilă

Concept red. gref. T.S. - 11.10.2012
Red. Jud: EMO/7 ex. - 18.10.2012
Jud. fond: Dumitrescu Alina - Jud. Buftea

LUMEAJUSTITIEI.RO